

město Bratislava jest oprávněno schválenou regulaci kdykoli provést, majíc v něm pro ni náležitý právní podklad, nemusil se žal. úřad v nař. rozhodnutí zabývat již námitkami uplatňovanými v odvolání k němu podaném, kterými stěžující si řád popíral potřebu schváleného rozšíření ulic, a dovozoval, že jiný způsob rozšíření jich byl by účelnější a jednodušší, neboť námitkami těmi obracel se odvolatel proti potřebě regulace samé, jež byla však již pravoplatně schválena. Jestliže žal. úřad přes to námitky ty do jisté míry také věcně vyřídil, st-l pak vytýká i po této stránce nař. rozhodnutí vadnost, není třeba se těmito výtkami zabývat, neboť k zamítnutí odvolání stačil již poukaz na to, že regulace byla již pravoplatně schválena, a že město jest oprávněno ji provést proti vůli stěžujícího si řádu i mimo případy v schvalovacím aktu výslovně uvedené.

Č. 10.621.

Zaměstnanci veřejní. — Železnice. — Řízení před n s s - e m: Nss-u nepřisluší judikovati o pensijních nárocích býv. bosensko-hercegovských železničních zaměstnanců, jejichž pense byla čsl. státem převzata podle zák. č. 159/26.

(Nález ze dne 14. června 1933 č. 10.692.)

Prejudikatura: Boh. A LXIX/21, CXXVII/22.

Věc: Jindřich Sch. v Č. (adv. Dr. Kar. Bakofen z Prahy) proti ministerstvu železnic (vrch. min. kom. Dr. Bedř. Mikan) o pensijní požitky.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřipustnost.

Důvody: St-l vstoupil r. 1884 do služeb zemských drah Bosensko-Hercegovských, v nichž setrval až do svého pensionování, které bylo provedeno ode dne 1. dubna 1919 rozhodnutím jugoslávského min. žel. z 12. března 1919. Výplata pense byla však dnem 31. prosince 1919 zastavena, poněvadž se st-l odstěhoval do Československa. K jeho žádosti byla mu povolena výnosem min. žel. v Praze z 3. července 1925 výplata záloh na pensi od 1. ledna 1925. Výnosem téhož min. z 12. dubna 1927 byla mu přiznána definitivní úprava pense, a to s účinností od 1. prosince 1923, a pense vyměřena podle zák. č. 99/21 a č. 287/24.

Podáním z 23. května 1927 domáhal se st-l toho, aby mu pense byla přiznána od 1. září 1919. Žádost tato byla zamítnuta výnosem min. žel. z 1. června 1927, jelikož podle ustanovení čl. 1 a 2 části I. vídeňské pensijní úmluvy č. 195/26 náleží mu resp. bude mu náležeti jako t. zv. nepřevzatému zaměstnanci, až tato úmluva a zákon č. 159/26 nabudou právní účinnosti, pense teprve od 1. prosince 1923 podle služební doby započítatelné do pense jen do 3. listopadu 1918, a že výjimka z tohoto ustanovení není přípustná. Dodáno bylo, že na další podání v této věci nebude vzat zřetel.

Podáním z 20. února 1930 žádal st-l o přiznání odpočivných požitků za dobu od 1. ledna 1920 do 30. listopadu 1923. Toto podání vyřídilo mil. žel. nař. výnosem, vyslovivši, »že žádosti o povolení resp. výplatu odpočivných požitků před 1. prosincem 1923 nelze vyhověti.«

Nss musil jak vzhledem na vývody odvodního spisu, podaného žal. úřadem, tak i z povinnosti úřední (§ 4 zák. o ss) zodpovědět především otázku své vlastní příslušnosti.

V tom směru uvážil nss, že právní řád čsl. republiky pohlíží na služební poměr zaměstnanců čsl. státních drah, kteří nejsou skutečnými pragmatikálními úředníky státními, jak podle předpisů recipovaných podle zák. č. 11/18 Sb. (§ 19 organ. statutu pro státní železniční správu č. 16/1896 ř. zák. a §§ 34 a 35 uh. zák. čl. XVII:1914) tak i podle vl. nař. č. 15/27 ve všech směrech jako na poměr soukromoprávní, a že proto přikazuje spory z poměru toho plynoucí řádným soudům (srov. Boh. LXIX/21, CXXVII/22). Bude proto zpravidla poměr osob, které byly převzaty z jiných částí býv. státu rak.-uher. resp. Bosny a Hercegoviny jako pensisté čsl. státních drah, jen poměrem soukromoprávním a musí platiti co do otázky příslušnosti k rozhodování sporu mezi nimi a čsl. státní správou železniční o výši pense stejné předpisy jako o sporech zaměstnanců čsl. státních drah, kteří nejsou skutečnými pragmatikálními úředníky státními. Na tomto principu čsl. právního řádu nezměnily nic ani mezinárodní úmluvy sjednané v Římě dne 6. dubna 1922 o pensích poukázaných býv. vládou rakouskou (uveřejněné pod č. 194/26 Sb.) a ve Vídni dne 30. listopadu 1923 o úpravě různých skupin odpočivných požitků, které nebyly upraveny úmluvou v Římě (uveřejněna pod č. 195/26 Sb.), jež byly inkorporovány do čsl. právního řádu zákonem č. 159/26, neboť výslovně a shodně konstatují obě v čl. 8, že se netýkají předpisy jejich vnitřních zákonů a předpisů každé ze smluvních stran, pokud jde o poměr mezi nimi a jejich příslušníky.

Nelze proto ani poměr těch železničních zaměstnanců, kteří nabyli podle cit. zák. č. 159/26 z uvedených úmluv nárok na vyplácení resp. přiznání pense vůči čsl. železniční správě, posuzovati po stránce právní kvalifikace zásadně jinak, než jako poměr soukromoprávní, a přísluší řešiti spory z něho vzešlé řádným soudům.

Jak nesporno, byla st-li přiznána pense jako bývalému vrchnímu strojmistru býv. zem. drah v Bosně a Hercegovině podle vídeňské úmluvy č. 195/26 Sb. výnosem žal. úřadu z 12. dubna 1927 a tedy vzhledem k vyhlášce min. zahr. č. 82/30 Sb. ještě před tím než nabyla uvedená úmluva účinnosti jako vnitrostátní norma. V této době byl vydán i nař. výrok. Tím, že přiznána byla st-li pense správou čsl. státních drah, založen byl mezi nimi a uvedenou železniční správou právní poměr pensisty čsl. státních drah, a to podle předdeslaného poměr povahy soukromoprávní. Nemohl proto míti ani nař. výnos, jímž min. žel. nevyhovělo žádosti st-lově o povolení odpočivného za dobu před 1. prosincem 1923, povahu autoritativního rozhodnutí úřadu správního ve smyslu § 2 zák. o ss.

Ale potom není dána příslušnost nss-u podle §§ 2 a 3 a) zák. o ss a slušelo stížnost odmítnouti pro nepřipustnost.

Č. 10.622.

Vodní právo: Závazek majitele továrny (na papír) přispěti k odstranění závad vznikajících na vodním díle znečišťováním vody.

(Nález ze dne 14. června 1933 č. 10.761.)